

Sonet zglobiu

Felix

Se-avântă în clocot pe pietre pârâul
Și-n stropii-i de-argint înfloresc curcubeie,
Țâșnește pe maluri a vieții scânteie
Rupând, în explozia verdelui, frâul.

Pe câmpul ce haina de foc și-o descheie
Zvâcnește în flacără galbenă grâul,
Când greieri cu jarul din maci îi Țes brâul,
Și pâinea se-nfoaie, crescând rotofeie.

E vervă în toate și totul se-ncinge
Și simt cum în mine imboldul tot crește
Și-n valul vieții în clocot mă-mpinge,

De-aceea în mine o rugă vuiește:
Dă-mi, Doamne, vibrații și dor de-a învinge
Și pentru-a-Ți sluji mai...vioi, mă stârnește!

Simion Felix Marțian
Vulcan, 9 iunie 2018